

[Statsministeren.]

en hel Del mangelfuldt Dansk i det nye Grundlovsforslag.

Ved hans Assistance kunde jeg sikkert finde ikke blot 50, men maaske mange flere. Han vilde have, at Rigsting skulde hedde Daneting, og der var forskelligt andet. Det er sikkert muligt, at jeg sammen med ham vilde kunne findemangesaadanne Ændringsforslag, hvis det endelig skulde være. Men det, jeg netop argumenterede imod, var, at dette ikke var ensbetydende med, at der var Fejl i Grundloven, og derfor maa jeg bestemt tilbagevise det ærede Medlems Paa-stand om, at jeg har erkendt, at der er Fejl i det foreliggende Forslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Den ærede Statsminister kom i sin Gengivelse af min Udtalelse til at gøre sig skyldig i en Fejl; jeg gaar ud fra, at det var ubevidst. Han sagde, at jeg skulde have sagt, at 8 Medlemmer ... (*Statsministeren* [Stauning]: Nej, Partiraadet! Det bestaar af 8 Medlemmer). Selvfølgelig er der ingen, der er saa vanvittige eller taabelige eller saadan noget, at de tillader 8 Medlemmer ... Jeg nævnte udtrykkelig Partibestyrelsen ved Siden af. Ja, det sagde den højtærede Statsminister selv paa et andet Tidspunkt i sin Tale, at jeg havde gjort. Det er beklageligt for den højtærede Statsminister, at han kommer til at gøre sig skyldig i en ubevidst urigtig Gengivelse af et Medlems Udtalelser, samtidig med at han uden noget som helst Grundlag sigter dette Medlem for bevidst urigtigt at have gengivet hans egne Udtalelser.

Valdemar Sørensen: I sine Bemærkninger i Gaar om den Fordeling af Rigsdagsmandaterne, der skal finde Sted paa Grundlag af den nye Forfatning, sagde det ærede Medlem Hr. Krag, at naar man skulde forøge Mandaternes Antal for Landet, navnlig for Jylland, saa maatte det ske ved en Reduktion af de Mandater, der tilkommer København. Jeg bed Mærke i dette Udtryk, fordi det ligesom røbede, at selv i Hjertet paa Modstandere af et udvidet Mandatantal i København lever der dog den Overbevisning, at den Fordeling, som har fundet Sted i Valglovsforslaget, er noget, der *tilkommer* København. Naar denne Følelse er levende ogsaa hos de Folk, der gerne vil tage noget fra os, vil jeg udtrykke det Haab, at vi en Dag kan naa

til Enighed om det, som det er givet, at vi for vort Vedkommende maa tilstræbe. Faar vi ikke nu en rimelig Fordeling mellem København og det øvrige Land, saa dør det Spørgsmaal ikke, og det dør jo navnlig ikke, fordi Bebyggelsen i Udkanterne af Byen i Løbet af 10 Aar igen vil rejse Spørgsmaalet om de abnormt store Kredse, saa enten maa man paa den ene eller anden Maade give os, hvad der tilkommer os, eller ogsaa maa man i det mindste sørge for, at det, vi faar, bliver sikret os, saaledes at det ikke bliver mindre Aar for Aar.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde nogle Bemærkninger om Rigstingsordningen, som jeg ogsaa efter mine Udtalelser under Sagens første Behandling maa betragte som rettede til mig, og jeg vil da gerne sige, at jeg kan slet ikke føle mig overbevist af det ærede Medlems meget smukke Forsvar for de Kræfter af Samfundslivet, man kunde drage ind i Rigsdagspolitikken gennem den Maade at vælge dem paa, som Forslaget her tilsigter. Jeg tror ikke paa, at de særegne Personligheder, som paa Grund af forskellige Forhold ikke kan deltage i det politiske Arbejde ude i Landet, som bl. a. ikke har Tid, som det ærede Medlem udtrykte sig, skulde blive en Gevinst for en Rigsdagsvirksomhed, idet enhver ved og maa vide, at med den Fordeling af Arbejdet, der fremtidig skal finde Sted mellem de to Ting, vil Folk, der ikke har Tid til at deltage i det politiske Liv ude i Landet, heller ikke have Tid til at deltage i Rigsdagsarbejdet.

Dette er naturligvis kun en ganske praktisk Bemærkning, det principielle berøres ikke heraf. Det principielle udspringer for mit Vedkommende af en historisk Betragtning: vi har her i Landet gennem Tiderne haft to Slags politiske Privilegier i Rigsdagens Ordning; vi har haft den privilegerede Vælger, og vi har haft den privilegerede Rigsdagsmand. Den privilegerede Vælger er lykkeligvis forsvundet med det Forfatningsforslag, der ligger foran os nu. Vi havde ham under 1866-Forfatningen paa Pengeprivilegierne, vi havde ham under 1915-Forfatningen paa Aldersprivilegierne; nu glider han ud, men den privilegerede Rigsdagsmand, ham, vi havde som kongevalgt under 1866-Forfatningen og som landsingsvalgt i 1915-Forfatningen, han beholdes som partivalgt ved den Forfatning, vi nu vedtager. Det Synspunkt, jeg har over for dette, er, at det kan man naturligvis nødtvungent gaa ind paa, fordi vi alle sam-